

Pen og Blækhuis

H.C. Andersen – Hans Christian Andersen eventyr

Pen og Blækhuis

1860

Der blev sagt i en Digters Stue, idet man saa paa hans Blækhuis der stod paa Bordet: "Det er mærkeligt, Alt hvad der dog kan komme op af det Blækhuis! hvad mon nu det Næste bliver? Ja, det er mærkeligt!"

"Det er det!" sagde Blækhuset. "Det er ubegribeligt! det er det jeg altid siger!" sagde det til Pennefjederen og til hvad Andet der paa Bordet kunde høre det. "Det er mærkeligt, Alt hvad der kan komme fra mig! ja, det er næsten utroligt! og jeg veed virkelig ikke selv hvad det Næste bliver, naar Mennesket begynder at øse af mig. Een Draabe af mig, den er nok til en halv Side Papir, og hvad kan der ikke staae paa den. Jeg er noget ganske mærkeligt! fra mig udgaar alle Digterens Værker! disse levende Mennesker, som Folk troe at kjende, disse inderlige Følelser, dette gode Humeur, disse yndige Skildringer af Naturen; – jeg begriber det ikke selv, for jeg kjender ikke Naturen, men det er nu engang i mig! fra mig udgik og udgaar denne Hærskare svævende, yndige Piger, kjække Riddere paa fnysende Gangere, Peer Døver og Kirsten Kimer! ja jeg veed det ikke selv! jeg forsikrer Dem, jeg tænker ikke ved det!"

"Det har De Ret i!" sagde Pennefjederen; "De tænker slet ikke, for tænkte De, da vilde De forstaae at De kun giver Vædske! De giver Væde, saa at jeg kan udtale og synliggjøre paa Papiret det jeg har i mig, det jeg skriver ned. Penne er det som skriver! derom tvivler intet Menneske, og de fleste Mennesker have da ligesaa god Indsigt i Poesien, som et gammelt Blækhuis!"

"De har kun lidt Erfaring!" sagde Blækhuset. "De er jo knap en Uge i Tjenesten og allerede halv opslidt. Bilder De Dem ind, at De er Digteren! De er kun Tyende, og mange af den Slags har jeg havt før De kom, og det baade af Gaasefamilien og af engelsk Fabrik; jeg kjender baade Fjederpen og Staalpen! der ere Mange jeg har havt i Tjeneste og jeg vil faae Mange endnu, naar han, Mennesket, som gjør Bevægelserne for mig, kommer og skriver ned, hvad han faaer ud af mit Indvendige. Jeg gad nu nok vide hvad det Første bliver, han løfter ud af mig!"

"Blækbøtte!" sagde Pennen.

Seent paa Aftenen kom Digteren hjem, han havde været i Concert, hørt en udmærket Violinspiller og var ganske opfyldt og betagen af dennes mageløse Spil. Det havde været et forbausende Væld af Toner, han havde faaet ud af Instrumentet: snart lød det som klingende Vanddraaber, Perle paa Perle, snart som qiddrende Fugle i Chor, som bruste Stormen igjennem en Granskov; han troede at høre sit eget Hjerter græde, men i Melodie, som den kan høres i en Qvindes deilige Røst. Det havde været som om ikke blot Violinens Strænge klang, men Strængestolen, ja Skruer og Sangbund! det var overordenligt! og svært havde det været, men seet ud som en Leg, som om Buen kun løb frem og tilbage henover Strængene, man skulde troe, at Enhver kunde gjøre det efter. Violinen klang afsig selv, Buen spillede af sig selv, de to var det, som gjorde det Hele, man glemte Mesteren, der førte dem, gav dem Liv og Sjæl; Mesteren glemte man; men paa ham tænkte Digteren, ham nævnede han og nedskrev sin Tanke derved:

H C Andersen, Pen & Blækhush

“Hvor taabeligt, om Buen og Violinen vilde hovmode sig over deres Gjerning! og det gjør dog saa tidt vi Mennesker, Digteren, Kunstneren, Opfinderen i Videnskab, Feltherren; vi hovmode os, – og Alle ere vi dog kun Instrumenterne Vor Herre spiller paa; ham alene Æren! vi have Intet at hovmode os over!”

Ja, det skrev Digteren ned, skrev det som en Parabel og kaldte den “Mesteren og Instrumenterne.”

“Der fik De Deres, Madam!” sagde Pennen til Blækhushet, da de To igjen vare ene. “De hørte ham vel læse op, hvad jeg havde skrevet ned!”

“Ja, hvad jeg gav Dem at skrive!” sagde blækhushet. “Det var jo en Hib til Dem for Deres Hovmod! at De ikke engang kan forstaae at man gjør Nar af Dem! jeg gav Dem et Hib lige fra mit Indvendige! jeg maa dog kjende min egen Malice!”

“Blækholderske!” sagde Pennen.

“Skrivepind!” sagde Blækhushet.

Og Enhver af dem havde Bevidstheden om at de havde svaret godt, og det er en behagelig Bevidsthed at vide at man har svaret godt, det kan man sove paa og de sov paa det; men Digteren sov ikke! Tankerne vældede frem, som Tonerne fra Violinen, trillende som Perler, brusende som Stormen gjennem Skoven, han fornam sit eget Hjerte deri, han fornam Glimtet fra den evige Mester.

Ham alene Æren!